

μοσιευθέντων. Είς τὰ δύο ἢ τρία δικαιολογητικά ἔγγραφα των ἀπεκαλύφθη ὅτι οἱ ἀξιολύπητοι αὐτοὶ ἄνθρωποι δὲν ἐπαίζον ὡς τῶρα μόνον μετὰ τὴν ὑγείαν τῆς πόλεως καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ Δήμου, ἀλλὰ καὶ μετὰ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους ἀκόμα, θεωροῦντες διασκέτασιν τὸ πηγαίνειν εἰς τὰς συνεδριάσεις καὶ ἀσπείζεσθαι καὶ συζητεῖν καὶ θυμόνειν καὶ ἀποχωρεῖν καὶ χιλία ἄλλα μεिरακιώδη ἄξια τῶν ἐκεῖ συνερχομένων γεροντοπαλληκάρων. Καὶ δὲν εἶναι τοῦτο διόλου παράξενον. Τὸ ἄθος τῶν Δημοτικῶν μας Συμβούλων ἐπὶ μακρὰν ἤδη σεῖρὰν ἐνιαυτῶν συνεχωρῶντιζοτο καὶ περνοῦσε ὅλας τῆς σχολῆς του τὰς ὥρας μαζί μετὰ τὸν ἐν μακαρία τῆ λήξει ἐν Παρισίοις διημερεύοντα Α. Ν. Κατήντησε δὲ πλέον αὐ μέμε niveau μετὰ τὴν μεγαλοφυΐαν αὐτὴν. Καὶ ἀξιοῦσιν ἀκόμα νὰ μὴ παραιτοῦνται!

Ἡ μεγαλειτέρα των δικαιολογία εἶναι ὅτι τὰ τῆς ἐποπτείας τῆς καθαριότητος εἶναι ἀνατεθειμένα εἰς τὴν Διοικητικὴν Ἀστυνομίαν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Ἄλλ' ἡ καθαριότης δὲν εἶναι προῖον ἐποπτείας, εἶναι προῖον δαπάνης καὶ τὴν προκαλοῦντων αὐτὴν ὑγεινῶν μέτρων, ἀλλὰ τὰ μέτρα αὐτὰ καὶ ἡ δαπάνη αὐτῆ εἶναι ἔργον καθαρὸν τοῦ Δήμου. Ὁ Διδῶν, ὅστις κυρίως ἡμᾶς ὑπανίττεται, ἐζήτησε νὰ μᾶς παραζαλίῃ μετὰ παραθέσει ἀρθρων καὶ ν' ἀποδώσῃ ἀκόμα ἢ ἀσύγγνωστον ἄγνωιον νόμον ἢ ἔτι ἀσύγγνωστον διαστροφὴν αὐτῶν πρὸς ἀποπλάνησιν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον φθάνει αὐτὸς εἰς τὸ σημεῖον εἰς ὃ ἐνόμισεν ὅτι ἐφθάσαμεν ἡμεῖς καὶ ἀπογυμνώνει τὸν Δῆμον παντὸς καθήκοντος, παντὸς δικαιώματος, πάσης ἐξουσίας. Καὶ λοιπὸν καταλυτέος ὁ Δῆμος καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἀνορθωτέα κυριαρχος ἐφ' ὅλων ἡμῶν ἢ ῥυπαρὰ Διοικητικὴ Ἀστυνομία Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Ὁ Διδῶν δὲν θέλει νὰ ἐννοήσῃ τὴν ὑψηλὴν σχέσιν ἣτις ἐνυπάρχει μετὰ τὸν Δήμου καὶ Ἀστυνομίας, ἔτι αὐτὴ εἶναι τὸ ἐκτελεστικὸν ὄργανον ἐκεῖνης. Ἄλλὰ τὸ ὄργανον διὰ νὰ ἐκτελέσῃ, ὁ κύριος πρέπει ν' ἀποφασίτῃ. Τί δ' ἀπεφάσισεν ὁ

Κύριος, ὁ Δῆμος; Τίποτε, διὸ καὶ ὁ Διδῶν ἐπιδοκιμάζει ἐληφθέστατα ὅλας τὰς φιλιππηϊκὰς ἐρωτήσεις τῆς Στοᾶς πρὸς τὸν Δήμαρχον, ὡς μηδὲν πράξαντα, μηδὲν συντελέσαντα ἐπὲρ τῆς δημοσίας ὑγείας; ἀλλ' ἴσως ἐπιδοκιμάζει τὰς μομας, διότι ἀποτεινόνται πρὸς τὸν Δήμαρχον καὶ ὄχι πρὸς τοὺς Δημοτικούς Συμβούλους. Τοιοῦτων βυζαντινῶν λεπτοτήτων καὶ ψωροφιλοτιμιῶν πάντοτε ὁ Διδῶν ἀπεδείχθη μακροχρόνιος ἐραστής; ἀλλ' ἡμεῖς οἵτινες οὐδὲν ἔχομεν νὰ ὑπηρετώμεν πάθος, ἀλλ' ἢ τὸν πρὸς τὴν πρωτεύουσαν ἐρωτικῆς καὶ τὸ καθῆκον ἡμῶν ὡς δημοσιογράφων συμπεριλαμβανόμεν ὅλους ἐν τῇ δικαίᾳ κατ' αὐτῶν ἀγανακτήσει τοῦ ἠηροσίου καὶ ἐπιμένομεν ζητοῦντες τὴν **συλλήδδην πρῶσιν** των, ἀφοῦ τὰ συμφέροντα ἢ ἡ φιλοτιμία των τοὺς ἐμπροδίζει νὰ παραιτηθῶσιν.

ΠΕΝΙΑΙΣ

Περὶ ἔργον μᾶς φαίνεται, πῶς ἀκόμη δὲν ἀνέγνωμεν ὡς ἐκροτελεύτιον ἀρθρου τινὸς ἐν τῇ **Ἔρα**

α. . . Τὸ ἀληθὲς εἶναι, ὅτι ὑπὸ τὸ κράτος τῆς παρούσης Κυβερνήσεως τὸ πᾶν διαφθείρεται. Ἴδου ὅτι καὶ οἱ κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἐπιπολάζοντες πυρετοὶ, παρουσιάζουσι **κακοῦθη** χαρακτῆρα.

Ἐν τῷ **Ἀντροφ** τῶν **Νυμφῶν** ὁ φίλος Π. ἐρυθριᾷ πρὸς τῶν κνημῶν τῆς Τυρολίδος περισσώτερον ἢ ὁ δημοκρατικὸς σκουφὸς τοῦ κ. Λομβάρδου.

Ὁ Ν. δικαίως ἀπορῶν διὰ τοῦτο, τὸν ἐρωτᾷ τί ἔχει οὗτος δὲ ἀποκρίνεται:

— Μὴ ῥωτᾷ; ἀδελφε! ἔχω **κακοῦθη** πυρετόν.

Παλιάτσος.

νὰ καταφύγω; καὶ τίς θέλει μοὶ φανῆ ὁδηγός; Δι' ἐμὲ γῆ καὶ οὐρανός ἦν ὁ ἔρως μου καὶ ἀπώλεσα οὐρανὸν καὶ γῆν, ἀπώλεσας τὸν ἔρωτά μου. Σκέπασόν με μᾶλλον οὐ, ὦ γῆ, κρύψον με εἰς τοὺς βαθυτέρους κόλπους σου, καὶ θέλεις κρύψει πτώμα ἀληθινόν; ἂς μὴ ἴδω πλέον τὴν ἄκτινα τῆς αὐγῆς καὶ τὴν ἄκτινα τῆς ἀμφιλύκης; ἂς σβεσθῇ ὁ λογισμὸς μου, ὡς φανὸς πλοίου τὸ ὅποιον ἢ τρικυμία κατεπόντισε, καὶ ἡ καρδία μου, ἢ καρδία τῶν τοσοῦτων παλμῶν καὶ τῶν ὀνείρων, ἂς συντριβῇ ὑπὸ τὴν πτέρναν τοῦ Ἀτλαντος, τοῦ βαστάζοντος τὸν ὄγκον τῆς δημιουργίας ὅλης. Τότε, πτωχὴ μου καρδία, δὲν θὰ πονῆς πλέον καὶ δὲν θὰ παρίσταται πλέον εἰς τὴν ἠλιβερὰν ἀγωνίαν σου, ὡς πατὴρ εἰς τὴν ἐσχάτην ἀγωνίαν τέκνου φιλάτου καὶ μόνου. Ψυχὴ μου, τὸ ὄνομά σου ἔστω ἀπὸ τοῦ νῦν ἀπελπισία; καὶ ἂν ἦσαι ἀθάνατος, ἂν προώρισαι νὰ περιοδεύῃς τὰ διαστήματα καὶ τὰς σφαῖρας τοῦ στερεώματος, οἱ γόοι καὶ τὰ δάκρυα μηδέποτε νὰ σ' ἐγκαταλείψωσι. Σπεῦσον νὰ ἐξέλθῃς τοῦ στήθους μου, ὅπου ὁ ἔρως ἀφῆκεν οἰκτρά ἐρείπια καὶ θανάτου σκελετοὺς, καὶ ἡ τελευταία συστολὴ τῶν χειλῶν μου ἂς ἐκφράξῃ μελανὴν βλασφημίαν κατὰ τῆς φύσεως, κατὰ τῆς κοινωνίας, κατὰ τῆς εἰμαρμένης. κατὰ παντὸς ὅ,τι κατατυραννεῖ καὶ δαμάζει τὴν ἔμφυτον καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐγενῆ τῆς καρδίας ὄρμη. Τετέλεστοι, ἤλιε. Χάριεν δῶρον σὲ κομίζω, ὦ Ἄδη, τὴν ψυχὴν μου!

λέξει αὐτὴν εὐγνωμόνως; διότι ἡ δυστυχία αὐτῆς θὰ φέρῃ τὴν ἄναισθησίαν σου οἱ θεοὶ!

Ce n'est pas sans doute honnête de rire avec le sentiment de mon prétendu qui m'écrit de lettres bien amoureuses, mais que faire? il faut ménager ma mère qui a des soupçons contre mon cousin. Elle est femme de le chasser de chez nous. C'est un don du ciel qu'un beau cousin; il a l'entrée libre dans la maison; personne ne le soupçonne; la parenté couvre tout. J'ai jeté aussi mes filets sur le domestique de mon père; le gueux! il m'a compris tout de suite. A vrai dire, le domestique est plus beau que le cousin; il a des distingués charmants; il est toujours sous ma main; ah! s'il n'était pas marié! et avec quelle sale femme, mon dieu! je l'ai vue hier lancer sur moi des regards menaçants; elle aura beau faire son mari lui sera volé; puisqu'elle ose se présenter comme ma rivale, je me vengerai d'elle, ce soir même.

CHESMES IMBRIUS.